

Nagy Dániel

Így kellene

Néha kimegyek a piacra, csak úgy.
Nézelődni. Szaglászni. Vásárolni.
Például, ha egy japán táskarádiót
szeretnék venni – előfordul,
hogy pont egy ilyenre vágyok –,
akkor egyből indulok a piacra.
Ha épp van készleten egy ilyen
táskarádió, megveszem, és boldogan
hazamegyek. Ha nincs, akkor megvizsgálom
a többi típust, csavargatom a gombokat,
és beállítom a Kossuth Rádiót
a hangszórók tesztelésének céljából.
Ha egyik típus sem felel meg a vágyaimnak,
szomorúan leülök egy padra, és felkészítem
magam a japán táskarádió nélküli életre.
Vagy csak figyelem a gyulai asszonyokat,
ahogy tudatosan válogatnak a csonthéjas
termékek között.
És megjegyzem magamnak:
nekem is így kellene megválogatni szavaim,
hogy puhák és érettek legyenek.

4x400

Miután bevásároltam a 4x400-as váltó
csapatába megtapasztalhattam az élet
igazságtalanságát, ugyanis az én dobóatléta
múltam nem igazolja a tanár úr döntését.
Hiába tiltakozok és hívom fel a figyelmet
testem különböző pontjain jelentkező
fájdalmaira, és a Kovács Balázs másodpercekkel
jobb négyszázas idejére, ragaszkodnak hozzám.
Teljesen érthetetlenül állok a döntéssel szemben,
hogy rám esett a választás, rám aki kifejezetten
hanyag, léha és megbízhatatlan kamasz
képét mutatom. Látom is magamat ahogy
a cél előtt összeesek, feladom és a térdemen
megjelennek a salak marta sebek.
Nem akarok futni, nem és nem és nem.
Nem érdekel a tesi ötös sem csak hagyjanak békén.
Hagyjanak békét ennek a megbízhatatlan kamasznak.